Nora og Hjertegranen

Mormor Inga

Denne bog tilhører

_____

Velkommen til denne eksemplarbog! Den er lavet præcis, som din egen bliver, ud fra de billeder og valg, der vises ved siden af, og den viser, hvordan en fortælling fra Saga til dig kan se ud. Bladr, læs og forestil dig dit barn som helten i sit eget eventyr.

Det duftede af våde blade og kold morgen, da Nora spændte sin lille rygsæk. I den lå tegneblokken, tre farveblyanter og et æble med en bule, der lignede en lille mund. Mormor Inga holdt en flettet kurv i hånden. ”I dag leder vi efter kantareller til min svampetærte,” sagde hun. ”Hvis skoven er i humør.”

Nora kneb øjnene sammen mod træerne ved vejen. ”Du har jo dit hemmelige svampested.” Mormor Inga smilede, så kinderne blev runde. ”Jeg har gået derhen, siden jeg var lille.” Nora trak lynlåsen helt op til hagen. ”Så tager vi én ting ad gangen,” sagde hun. ”Først finder vi skoven.”

Skoven begyndte bag en gammel sten ved vejkanten. Der skulle den smalle sti gå ind, sagde Mormor Inga. Men små birketræer stod midt på den, og bregnerne havde lagt deres grønne fjer ud over jorden.

Mormor Inga gik nogle skridt til venstre, så nogle til højre. Hun så på en mosbegroet stub og rynkede på næsen. ”Nej. Den så ikke sådan ud, da jeg var seks.” Nora kiggede på kurven. Den var tom, tom, tom. ”Måske har stien flyttet sig?” spurgte hun. Mormor Inga lo lidt, men ikke ret meget. ”Stier flytter sig sjældent. De kan forsvinde.” Nora så ind mellem træerne. Derinde lå mosset som en grøn pude.

Nora havde ikke lyst til at vende hjem med en tom kurv og en tærteform, der ventede. Hun pegede på mosset mellem fyrretræerne. ”Du sagde, at man først går over mosset. Det kan jeg huske.”

”Det sagde jeg vist,” sagde Mormor Inga. Nora satte den ene støvle ned på en åben plet, så den anden. Hun gik uden om små planter, der lige havde stukket op af jorden. ”Én ting ad gangen,” sagde hun. ”Først mosset.” Mormor Inga holdt sig lige bag hende, tæt nok på til at hjælpe, hvis en sten var glat. ”Du må være stifinder,” sagde hun. Nora løftede hagen. Det lød som et arbejde med meget vigtige lommer.

Efter mosset rejste en myretue sig ved en fyrretræsrod, brun og rund som en stikkende pude. Myrer løb op og ned, op og ned, med nåle og bittesmå ting i munden. Nora bøjede sig frem, men holdt hænderne bag ryggen.

”Forbi myretuen,” sagde hun. ”Det var den næste ting!” Mormor Inga nikkede. ”Du lyttede bedre til min fortælling, end jeg selv gjorde.” Nora tog en kringlet vej rundt om tuen. ”De har allerede travlt.” På den anden side lød en tynd klukken, næsten som om nogen hviskede i en vandkande. Nora standsede så brat, at Mormor Ingas kurv svingede. ”Kan du høre det?”

Bækken glimtede mellem sten, der var mørke af vand. I en stille pøl snurrede gule blade rundt, rundt, rundt. Mormor Inga pegede på en gammel gren over vandet. ”Det plejede at være min bro.”

Nora kiggede på den glatte gren, så på Mormor Inga. ”Vi behøver ingen bro. Vi skal langs bækken, ikke over den.” Hun fulgte kanten og trådte over en rod. Mormor Inga kom efter, så tæt på at deres støvler næsten rørte hinanden. ”Én ting ad gangen,” sagde Nora. ”Nu bækken.” Men da vandet drejede bag et krat, rejste bjerget sig foran dem. Det så meget større ud på tæt hold.

”Op på bjerget med udsigt,” sagde Nora. Det havde Mormor Inga fortalt om engang, da hun tegnede små svampe på Noras serviet ved køkkenbordet. Nora fandt en bred, tør klippe. Hun satte støvlen godt fast, greb om en grov rod og klatrede.

”Langsomt,” sagde Mormor Inga lige bag hende. Nora ville skynde sig, men trak vejret og flyttede én hånd ad gangen. Helt oppe børstede hun nåle af knæet. ”Én ting ad gangen,” mumlede hun. Der var ingen kantareller. Kun sten, lyng og en stor himmel. Kurven hang stadig tom ved Mormor Ingas side.

Fra bjerget så Nora bækken glimte som et kroget bånd mellem træerne. Birketræerne var gule, granerne næsten sorte. Et eller andet sted dernede var Mormor Ingas sted, selv om det gemte sig rigtig godt.

”Hvilken gran var det?” spurgte Nora. Mormor Inga lagde hånden over øjnene og ledte. ”En stor gran. Men en skov har ret mange graner.” Nora satte sig på hug og tegnede i gruset: en myretue, en bæk, et bjerg. Hun lavede en gran med mange hurtige streger, men fingeren standsede midt på stammen. ”Vent,” sagde hun. ”Du fortalte noget mere om den gran.”

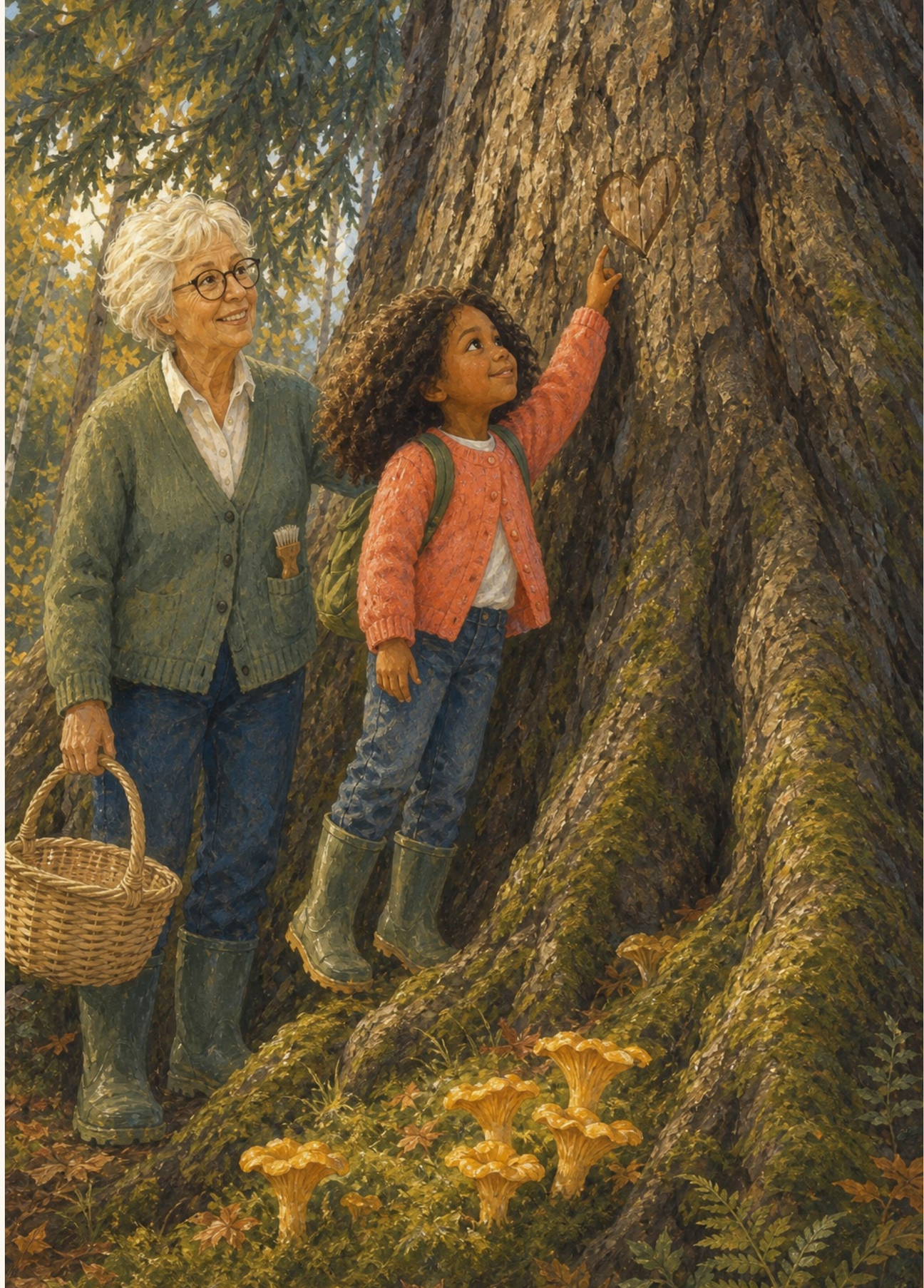

Mormor Inga så på Noras tegning i gruset. ”Jeg fortalte om …” Hun kneb øjnene sammen. Nora tegnede et hjerte midt på granens stamme.

”Hjertet!” sagde hun. ”Der er et hjerte skåret ind i den store gran.” Mormor Inga lagde hånden mod panden. ”Ja, selvfølgelig. Min storebror skar det, da han var lille, og jeg syntes, det var så fint.” Nora pegede mod en gran, der ragede op med en bred, mørk krone. ”Den dér er størst.” Mormor Inga kneb øjnene sammen ned mod træerne. ”Det kan være den.” Nora rejste sig og børstede hænderne af. ”Så kigger vi. Én ting ad gangen.”

Neden for bjerget blev skoven mørkere og mere stille. Nora gik først, men ventede på Mormor Inga ved rødder og sten. Den store gran stod der med rødder som tykke fingre hen over jorden.

Nora gik en omgang rundt om stammen. Først så hun kun sprukken bark og en klump gammel harpiks. Så så hun to buede streger og en lille spids. ”Hjertet!” råbte hun. Mormor Inga kom nær og holdt fingerspidsen ved siden af mærket uden at røre barken. ”Der er det jo.” Nora kiggede ned mellem rødderne. Noget lyste gult i mosset, som små solhatte under granen.

Rundt om granens rødder voksede kantarellerne i små gule grupper. Nora fandt én, så tre, så mange, at hun måtte tælle igen. Mormor Inga tog sin lille svampebørste frem. ”Vi tager kun dem, vi begge kan genkende,” sagde hun, og Nora viste hver svamp frem, før den måtte komme i kurven.

”De bittesmå må blive stående,” sagde Nora og pegede på nogle, der knap nok havde foldet deres hatte ud. Hun valgte store, fine kantareller, og Mormor Inga børstede nåle og jord af. Én ting ad gangen: kigge, spørge, plukke, børste. Snart lå en lille gylden bunke i kurven. ”Er der nok til tærten?” spurgte Nora.

Mormor Inga bøjede sig over kurven og smilede. ”Til en meget lækker tærte.” På vejen hjem lå myretuen stadig ved fyrretræet, og myrerne skyndte sig stadig. Mosset fjedrede under støvlerne. Bækken klukkede, og bladene snurrede rundt, rundt, rundt.

Nora talte sporene på fingrene. ”Mosset. Myretuen. Bækken. Bjerget. Hjertegranen.” Mormor Inga kiggede på hende fra siden. ”Og hvad gør vi næste år, når bregnerne har prøvet at gemme vejen igen?” Nora pressede munden sammen, som om det var et meget svært spørgsmål. Så klappede hun på rygsækken, hvor tegneblokken lå. ”Vi tegner, selvfølgelig.” Hjemme ventede mel, æg og tærteformen.

Hjemme satte Mormor Inga mel, smør, æg, ost og en rund tærteform frem. Nora vaskede hænder så længe, at vandet blev koldt. Så trykkede hun dejen ned i formen med begge tommelfingre. Først blev kanten tynd i den ene side og kæmpetyk i den anden.

”Den ligner et bjerg,” sagde Nora. ”Et meget sultent bjerg,” sagde Mormor Inga. Sammen jævnede de kanten ud. Nora dryssede kantarellerne over bunden, mens Mormor Inga piskede æggemassen. ”Én ting ad gangen,” sagde Nora. ”Først dej. Så svampe. Så ost.” Da tærten kom ind i ovnen, duggede køkkenvinduet til igen.

Mens tærten kølede af, åbnede Nora sin tegneblok. Mosset blev til en stor grøn pude. Myretuen blev til en prikket bakke. Bækken fik en blå svingning, bjerget en grå top, og granen blev så stor, at den næsten gik ud over papiret.

”Glem ikke hjertet,” sagde Mormor Inga. Nora lavede et rødt hjerte på stammen og en lille gul prik ved rødderne. Så trak hun den sidste blå streg for bækken. Køkkenet duftede af smør, ost og efterårsskov. Mormor Inga satte to tallerkener frem. Nora lagde den røde blyant på tværs over kortet. ”Næste år,” sagde hun, ”tager vi én ting ad gangen.”

Nora og Hjertegranen

Nora og Mormor Inga går til efterårsskoven for at plukke kantareller til mormors svampetærte. Da den hemmelige sti er vokset til, viser Nora vejen, én ting ad gangen, mod en gran med et hjerte i barken.

da-dk.sagatilldig.se